

O jej! Na šolo so pa ti tiči čisto pozabili! Roke so izpustile prestrašene velikansko kepo, ki se je začela valiti v hitrem diru navzdol.

Ravno na Špelo je namerila svojo pot. Bumf! Zadene v voziček, — ta se je prevrnil, steklenice se razbijejo in mleko se razlije po sneženih tleh.

Tonček, Tinček in Mihec se spusté v tek proti šoli. Za njimi pa vpije Špela in jim žuga in žuga . . .

V šolo so prišli prepozno. Bili so vsi spehani in zasopljani. Gospod učitelj so precej vedeli, da se je nekaj zgodilo. Povedali so, kako je bilo. Po šoli so bili zaprti.

Ko so prišli domov iz šole, so domači že vse vedeli —

In pri Bernotovih, Pavličevih in Kobaleževih se je vnela spet vojska. Slišal se je jok. . . Vmes je pa tudi včasih dejalo — bumf!

Branho Brankovič.

Kukov mlin.

In niste še čuli, kak poje
sred tujih, meglenih ravnin?
In niste še čuli, kak poje
skrivnostno tam Kukov mlin?

„Zaslišal sem pesem skrivnostno
tam sredi meglenih ravnin,
ah, tam pri potoku srebrnem,
tam pel mi je — Kukov mlin:

O, blagor vam, da še začuli
njegovega niste glasu,
o, blagor vam, da še v zapečku
pri dedku se grejete tu!

Ti Tonček, kaj hočeš na tujem?
Le vrni se, vrni nazaj!
Na tujem je žalost, a radost
pozna samo rodni tvoj kraj. —

Pa Tonček naš s culico v terek
je služil med tuji šel svet;
a v petek prijokal domov je,
in pravil je žalosten, bled:

Tak pel je mlin Kukov v dolini,
in pel je sladko in ljubó,
da sem se razjokal in vrnil
na drago se rodno zemljó.“ —

O, blagor, da niste vi čuli
še tistega mlina nikdar,
da ste le smejali v zapečku
pri dedku dozdam se vsekar!

Jož. Vandot.

